

Rozjímanie na pondelok 28. týždňa v Cezročnom období

Rozjímanie na pondelok 28.
týždňa v Cezročnom období.
Navrhované témy sú: hľadať
znamenie; Kristus žije; niektoré
znamenia, ktoré potvrdzujú
naše rozhodnutie.

ČASTO nie je ľahké urobiť správne
rozhodnutie. Preto sa niekedy
obraciame na niekoho, kto nám
pomôže rozhodnúť sa a objasní nám
vec. Presne o to niektorí farizeji a
zákonníci žiadali Ježiša: o znamenie,
že je očakávaným Mesiášom, aby ho
mohli nasledovať. Kristus ich

zvedavosť neuspokojí tým, že by v tej chvíli urobil zázrak, ako možno očakávali, ale prirovnáva sa k prorokovi, ktorého dobre poznali: „Ako bol Jonáš znamením pre Ninivčanov, tak bude aj Syn človeka pre toto pokolenie“ (Lk 11, 30).

Jonáš chodil po Ninive a ohlasoval jeho blížiacu sa skazu. Ninivčania na to reagovali výzvou na pôst a pokánie. Boh, vidiac ich dobré skutky, „sa zmiľoval a nepostihol ich nešťastím, ktorým ich zamýšľal postihnúť“ (Jon 3, 10). Podobné obrátenie očakáva Ježiš aj od Izraelitov: aby prijali nový život evanjelia, ktorý On sám ohlasuje svojimi skutkami a slovami. To sú vlastne znamenia, ktoré títo farizeji a zákonníci hľadali, ale ktoré neboli schopní vidieť; ich tvrdosť srdca im totiž zabráni prijať Kristovo zmŕtvychvstanie, znamenie v plnosti, hoci od rímskych vojakov vedeli, že sa to stalo.

Svätý Josemaría povedal, že „všetko nám už bolo dané v Kristovi, ktorý zomrel a vstal z mŕtvych, žije a zostáva s nami naveky. No je treba sa s ním zjednotiť skrze vieru a dovoliť, aby sa v nás prejavil jeho život a o každom kresťanovi sa mohlo povedať, že už nie je len *alter Christus*, druhý Kristus, ale že je *ipse Christus*, sám Kristus!“[1]. Takto môžeme byť tým *znamením*, ktoré mnohí ľudia hľadajú.

JEŽIŠ žije. To je znamenie, ktoré osvecuje ľudí aj dnes, a nielen tých, ktorí boli svedkami jeho pozemskej cesty. „Kristus nie je postava, ktorá sa pominula,“ povedal zakladateľ Opus Dei, „postava, ktorá prežila svoj život v istej dobe a potom odišla, zanechajúc nám žiarivý príklad a spomienku. Nie. Kristus žije“[2]. Jeho život sa prejavuje v Cirkvi a

osobitným spôsobom v Eucharistii.
„Prítomnosť živého Ježiša v svätej
hostii je zárukou, zdrojom a
naplnením jeho prítomnosti vo
svete“[3].

Vedomie, že Ježiš je nám nablízku,
nás naplňa útechou, aj keď si
myslíme, že okolnosti nie sú
najlepšie. To sa stalo aj učeníkom z
Emauz: hoci verili, že Ježiš je stále
mŕtvy, cítili, ako im horí srdce, keď sa
im na ceste prihovoral (porov. Lk 24,
32). Pánova spoločnosť bola silnejšia
ako smútok, ktorý ich ťažil už
niekoľko dní.

„Vstúpil do hrobu našich hriechov,
siahol do najhlbšieho miesta, kde
sme sa stratili, prešiel spleťou našich
strachov, niesol ťarchu našich
útlakov a z najtemnejších priepastí
našej smrti nás prebudil k životu a
naš smútok premenil na tanec (...) S
Ježišom, Zmŕtvychvstalým, žiadna
noc nie je nekonečná; a aj v

najhustejšej tme, v tej tme svieti
ranná hviezda“[4]. S istotou, že
Kristus žije ďalej, mu v tomto čase
modlitby môžeme zveriť svoje obavy.
Podobne ako učeníci na ceste do
Emauz, aj On zapáli naše srdcia.

OKREM svojho života a
zmŕtvychvstania nám Ježiš dáva k
dispozícii viacero znamení, ktoré nás
môžu utvrdiť na ceste k spoločnému
životu s ním. Vyžaduje si to pozorné
srdce, ktoré dokáže rozpoznať jeho
hlas uprostred každodenných
udalostí. Jedným z týchto znamení
môže byť stabilná radosť a pokoj,
ktorý sa nezrúti podľa okolností. „Ak
ideš hlbšie, potom urobíš
rozhodnutie a to ti prinesie pokoj,
ktorý trvá dlhší čas, je to dobré
znamenie a naznačuje, že cesta bola
dobrá. Pokoj, ktorý prináša
harmóniu, jednotu, zápal, horlivosť.

Z procesu prehlbovania vyjdeš lepší, ako si doň vstúpil“[5].

Ďalším znakom môže byť poznanie, že človek koná z lásky, z vďačnosti za prijaté dobro, a nie toľko zo strachu alebo z povinnosti. Ako píše prelát Opus Dei: „Vedomie, že nekonečná Božia láska je nielen na počiatku našej existencie, ale v každom okamihu, (...) nás naplňa bezpečím“[6]. To tiež potvrdzuje, že vždy konáme slobodne, pretože „sloboda nadobúda svoj skutočný zmysel, iba ak slúži pravde, ktorá oslobodzuje, keď sa stravuje hľadaním nekonečnej Božej Lásky, uvoľňujúcej nás zo všetkých našich závislostí“[7].

Nie vždy budeme schopní kontrolovať všetko, čo sa nám deje, a niekedy môžeme mať problém rozpoznať tieto Ježišove znamenia. Máriin život, podobne ako život svätých, nám ukazuje, že tí, ktorí

dôverujú Bohu, môžu s ním
„vybudovať niečo úžasné, niečo
večné. (...) Vždy kráčajme vpred a
snažme sa takto rozhodovať, modliť
sa a cítiť, čo sa deje v našom srdci, a
ísť pomaly vpred“[8].

[1] Svätý Josemaría, *Ísť s Kristom*,
bod 104.

[2] *Ibid.*, bod 102.

[3] *Ibid.*

[4] František, *Homília*, 16-IV-2022.

[5] František, *Audiencia*, 7-XII-2022.

[6] Fernando Ocáriz, *Pastiersky list*,
9-I-2018.

[7] Svätý Josemaría, *Boží priatelia*,
bod 27.

[8] František, *Audiencia*, 7-XII-2022.

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
sk-sk/meditation/pondelok-28-tyzdna-v-
cezrocnom-obdobi/](https://opusdei.org/sk-sk/meditation/pondelok-28-tyzdna-v-cezrocnom-obdobi/) (06.03.2026)